

Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου

Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου

Μία ἐκ τῶν παλαιότερων Μονῶν τῆς Παλαιστίνης εἶναι ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου, ἡ ὁποία ἐκτίσθη τὸ 455 ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Ἁγιον Γεράσιμον. Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος κατήγετο ἐκ τῶν Μύρων τῆς Λυκίας. Ὑπῆρξε σπουδαία μορφή τοῦ μοναχισμοῦ τῆς Παλαιστίνης συνδυάζων τὸν ἀναχωρητικὸν μὲ τὸν κοινοβιακὸν μοναχισμόν. Τὸ μοναστήριον εἶναι ἐκτισμένον εἰς τὴν νοτιοανατολικὴν κοιλάδα τῆς Ἱεριχοῦς. Πλησίον αὐτοῦ εἶναι τὸ ἀκριβὲς σημεῖον τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἐβαπτίσθη ὁ Χριστός καὶ ἡ Νεκρὰ θάλασσα εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκοντο αἱ ἀρχαῖαι πόλεις Σόδομα καὶ Γόμορρα.

Τὸ μοναστήριον, τὸ ὁποῖον ὑψώνεται μεγαλόπρεπον εὐρίσκεται τετρακόσια περίπου μέτρα ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Εἰς τὴν βόρειον πλευρὰν του εἶναι ἐκτισμένη τρίκλιτος Ἐκκλησία ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἁγιον Γεράσιμον, τὸν Ἁγιον Εὐθύμιον, τὸν Ἁγιον Ζωσιμὰ καὶ τὴν Ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἰγυπτίαν. Ὅλος ὁ ἐσωτερικὸς διάκοσμος εἶναι τοῦ 12ου αἰῶνος. Κάτω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον εὐρίσκεται μία ἄλλη μικροτέρα, ἀφιερωμένη εἰς τὴν φυγὴν εἰς τὴν Αἴγυπτον τῆς Ἁγίας οἰκογενείας, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἡρώδου. Συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν, εἰς τὸν χῶρον ἐστάθη καὶ ἐφιλοξενήθη ἡ Παναγία μὲ τὸν Χριστὸν βρέφος καὶ τὸν Ἁγιον Ἰωσήφ, ὅπου ἔλαβε χώρα τὸ ἀκόλουθον γεγονός. Ἐδῶ εἶχε τὸ λημέρι του εἰς ἀρχιληστής. Αὐτὸς διέταξεν τοὺς ἄλλους ληστές νὰ μὴν ἐνοχλήσουν αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, διαφορετικῶς θὰ εἶχαν νὰ κάνουν μαζί του. Τὴν νύχτα ἡ Παναγία ἔλουσε τὸν Χριστόν. Τὸ νερὸ, τὸ ὁποῖον ἔμεινε, τὸ ἔλαβε ἡ γυναῖκα τοῦ ληστοῦ καὶ ἔλουσε τὸ ἄρρωστον τέκνον

της. Ἀμέσως τὸ τέκνον ἐθεραπεύθη. Λέγεται ὅτι αὐτὸ τὸ ἀγόρι ἦτο ὁ ληστής, ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθη ἐκ δεξιῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ μετέβη εἰς τὸν Παράδεισον. Ἡ περιοχή αὕτη λέγεται καὶ περιοχή τῆς πέρδικας. (Deir Hajla). Ἔλαβε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὴν Παναγίαν. Ὅταν τὴν εἶδαν νὰ περνᾷ ἔλεγον ὅτι ὁμοίαζε μὲ πέρδικα. Μάλιστα κάποιος εἶπε χαρακτηριστικῶς. «Αὕτη ἡ γυναίκα εἶναι τόσο ὁμορφή! Ἄν ὑπάρχει μητέρα τοῦ θεοῦ, αὕτη πρέπει νὰ εἶναι.»

Μὲ τὴν εἰσβολὴν τῶν Περσῶν τὸ 614, τὸ μοναστήριον κατεστράφη καὶ δὲν ἐπανεκτίσθη παρὰ μόνον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 9ου αἰῶνος. Τὸ σημερινὸν μοναστήριον ἀνωκοδομήθη ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια ἐνδὸς ἄλλου σπουδαίου μοναστηριοῦ, γνωστοῦ ὡς «Λαύρα τοῦ Καλαμῶνος», τὸ ὁποῖον ἰδρύθη ἀπὸ ἀναχωρητὰς τῆς ἐρήμου, εἰς τοὺς χρόνους τῆς Ἀγίας Ἑλένης καὶ θεωρεῖται τὸ ἀρχαιότερον μοναστήριον τῆς Παλαιστίνης. Εἷς ἐκ τῶν πολλῶν μοναχῶν τῆς Λαύρας τοῦ Καλαμῶνος ἦτο καὶ ὁ Ἅγιος Σάββας, πρὶν ἰδρύσῃ τὴν ἰδικὴν του Λαύραν. Ἡ Λαύρα ἐξηκολούθη νὰ κατοικεῖται μέχρι τὸν 12ον αἰῶνα, ὅταν ἐπεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ Κομνηνοῦ. Ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ μοναστηριοῦ ἐκτίσθη τὸν 19ον αἰῶνα τὸ σημερινὸν μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Γερασίμου. Ἡ μνήμη του τιμᾶται τὴν 4ην Μαρτίου καὶ πάντοτε πέφτει ἐντὸς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τῆς περιόδου τοῦ πένθους καὶ τῆς κατανύξεως, τὸ ὁποῖον τόσο ἀγαποῦσε ὁ Ὅσιος καθ' ὅλον του τὸν βίον. Πάντοτε εἰκονίζεται μὲ ἓνα λέοντα, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου, ἔγινε πιστὸς καὶ ἀχώριστος ὑποτακτικὸς του, βοηθῶν εἰς τὰ ἔργα τῆς Μονῆς. Ἔτσι ὁ θεὸς δοξάζει τοὺς δοξάζοντας αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν τους.

Ἰορδάνης ποταμὸς

Ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς εἶναι ὁ περιλάλητος ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης, καὶ ὁ πιὸ φημισμένος τῆς Ἀγίας Γῆς. Τὸ ὄνομα Ἰορδάνης εἶναι ἐβραϊκὸν καὶ παράγεται ἀπὸ τὸ «ιάρδεν», τὸ ὁποῖον σημαίνει κατεβαίνω, καταπίπτω. Τρία ποτάμια συνενούμενα ἀποτελοῦν τὸν ἱστορικώτατον αὐτὸν ποταμόν. Τὰ τρία αὐτὰ ποτάμια σχηματίζουν τὴν λίμνην Γεννησαρὲτ ἢ Τιβεριάδα θάλασσα. Ἐνταῦθα ἐξερχόμενος ὁ Ἰορδάνης σχηματίζει πολλὰ ρυάκια καὶ

ποταμούς, οἱ ὅποιοι εἰσβάλλουν εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν.

Ὁ ποταμὸς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πρωτεύοντα ρόλον, τὸν ὁποῖον ἔπαιξε καὶ συνεχίζει νὰ παίζη εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Παλαιστίνης συνεδέθη μὲ πολλὰ θρησκευτικὰ καὶ ἱστορικὰ γεγονότα. Εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου ἐχωρίσθησαν αἱ δώδεκα φυλαὶ τοῦ Ἰσραὴλ πρὶν μοῦν διὰ νὰ καταλάβουν τὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας. Κοντὰ εἰς τὸν Ἰορδάνην ἵδρυσαν οἱ Ἑσσαῖοι τὸ κοινόβιον τους κάπου 200 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔνταῦθα εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην του ἦλθε ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος νὰ κηρύξη εἰς τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ τὸ βάπτισμα καὶ τὴν μετάνοιαν.

Εἰς τὰ νερά του ἐβαπτίσθη ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ ἀπὸ τότε ἔγινε τὸ ἱερώτερον προσκύνημα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατὰ τὸν 3ον αἰῶνα ὁ τόπος τῆς βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ εἶχε καθιερωθεῖ τὸ νότιον ἄκρον τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου ἔναντι τῆς Ἱεριχοῦς. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰδικῶς ὁ Ἠριγένης, ὁ Εὐσέβιος, ὅπως ἐπίσης καὶ ὁ χάρτης τῆς Μαδηβᾶς, τοποθετοῦν τὸν τόπον τῆς βαπτίσεως κοντὰ εἰς τὴν Βηθαβαρά, ἡ ὁποία σημαίνει πέρασμα. Ὁ τόπος τῆς βαπτίσεως ταυτίζεται καὶ μὲ τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ προφήτης Ἡλίας ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν. Οἱ προσκυνηταὶμποροῦν νὰ δοῦν ἀκόμα καὶ τὸ «Σπήλαιον τοῦ προφήτου Ἡλίας».

Τὸ βάπτισμα τῶν προσκυνητῶν εἰς τὸν Ἰορδάνην καθιερώθη ἀπὸ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους, τὸ δὲ ὕδωρ του, τὸ ἁγίασμα, μεταφέρεται εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Οἱ προσκυνηταί, οἱ ὅποιοι βαπτίζονται εἰς τὸν «διαβατὸν πόρον» λέγονται «χατζήδες».